

[Finansministeren.]

den konkrete sag i finansudvalget, som man så ofte gør, bl. a. fra forsvarrets side. Jeg synes heller ikke, det er rimeligt at tage dette med, da der ikke er tale om nogen tillægsbevilling.

Alt i alt koger de 600 mill. kr. ned til 71 mill. kr., som er søgt bevilget til afholdelse i finansåret 1958-59 på forventet tillægsbevilling i de sidste måneder.

Jeg takker meget for, at partiet venstre har overladt mig denne liste og derigennem givet mig mulighed for, om jeg så må sige, at dokumentere, at der var tale om et beløb på 600 mill. kr., som var opgivet af finansudvalgets formand, men som altså ikke var helt så holdbart, som man den dag gav udtryk for.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fæstnede sig ved, at jeg i min fremsættelse havde valgt året 1955-56 som basis for mine betragtninger om udgiftsstigningen. Det ærede medlem mente ikke, at det var noget heldigt udgangspunkt, og det ærede medlem havde spekuleret over grunden til valget af netop dette år. Nu kunne valget af et hvilket som helst basisår nok give anledning til kritik eller misforståelse. Når jeg har foretrukket 1955-56, er der følgende grunde: for det første var vi fra 1955-56 helt ude af efterkrigstidens tilskudsordninger, for det andet var forsvarsudgifterne nået op på det nuværende niveau, og for det tredje var 1955-56 det sidste år, i hvilket udbetalinger i henhold til boligstøtteleven af 1946 prægede kapitalbudgettet. Om man så vil kalde det indtryk af udviklingen, dette giver, for gunstigt — det var jo nærmest det ærede medlems indtryk — er noget af en skønssag. Jeg forstod, at det ærede medlem ville have foretrukket 1953-54 som basisår. Det kan i hvert fald ikke være for at give et andet indtryk af udgiftsstigningen, idet den bliver 5 pct. årlig, hvad enten man bruger 1955-56 eller 1953-54. Men det var måske også snarere stillingen på indtægtsiden, der bekymrede det ærede medlem, som mente,

at skatteprovenuet fra 1953-54 til 1955-56 var steget med 20 pct. Det ærede medlem fandt, at det var en betydelig stigning på 2 år. Dette må så også gælde som karakteristik af udviklingen i den tid, det ærede medlem selv var finansminister. Da steg skatteindtægten netop med gennemsnitlig 10 pct. om året.

Nu skal jeg naturligvis på ingen måde benægte, at der i september 1954 og i marts 1955 skete en forhøjelse af skattesatserne. Jeg synes dog, det er værd at bemærke, at denne forhøjelse resulterede i en væsentlig styrkelse af den finansielle stilling, som vel nok i 1953-54 og 1954-55 var svagere end i både de foregående og de efterfølgende år. Også af denne grund mener jeg, at den af mig foretagne sammenligning havde en vis interesse, idet den vedrørte et tidsrum, hvori indtægts- og udgiftsstigningerne havde været nogenlunde i balance med konstante skattesatser, og det var egentlig det, jeg gerne ville illustrere.

Det ærede medlem hr. Thestrup var også inde på en række statsfinansielle betragtninger. For at belyse væksten i budgettet foretog det ærede medlem en sammenligning mellem det foreliggende finanslovforslag og den borgerlige regerings sidste finanslovforslag fra 1953-54. Dette regnestykke gav det ærede medlem anledning til at undre sig over, at statsbudgettet i det tidsrum var mere end fordoblet. Desværre har det ærede medlem i denne opstilling glemt at tage hensyn til de meget betydelige ændringer, der i den tid er sket i opstillingen af statsbudgettet. Bl. a. er alle udgifter til vejformål og nyanlæg samt udligningsfondsudgifter blevet indregnet i drifts- og anlægsudgifterne.

Nu har det ærede medlem en undskyldning, for der er mange andre, som har glemt dette ved opgørelsen, men korrigerer man med hensyn til disse ændringer i opstillingen, kommer man til, at der på finansloven for 1953-54 var budgetteret med drifts- og anlægsudgifter ikke på 2 880 mill. kr., men på 3 725 mill. kr., medens der for det kom-